

De leraarskamer

Sergeant

“Zit stil! Kijk voor je! Neen, dat is je wiskundemap, niet die van taal.” Die eerste weken van een nieuw schooljaar voel ik me altijd een sergeant. Streng. Té streng naar mijn gevoel, want het strookt niet altijd met wie ik echt ben. Maar het is nodig. Afspraken maken, elkaar leren kennen, je draai vinden in een nieuwe klas ... Dat vraagt om duidelijkheid.

In de leraarskamer wordt die eerste week dan ook vaak gepolst bij de vorige juf of meester of die ene leerling ook zo'n babbelkous was ... De verhalen gaan over en weer. Ook ik ga op zoektocht. Want ondanks de overgangsgesprekken op het einde van een schooljaar, moet ik de leerlingen nu écht leren kennen. Hoe reageren ze op mijn lesstijl? Welke noden hebben ze? Hoe snel kan ik gaan?

Die eerste dagen ben ik pompaf. Ik kreeg ondertussen, al plagend, te horen van mijn collega's dat ik niet moet klagen met mijn kleine klas. En ik geef toe, minder verbeterwerk maakt zeker en vast ruimte vrij om andere zaken aan te pakken. Maar toch. Ik wist niet dat uit zo'n kleine groep leerlingen zoveel kabaal kon komen. Dus ga ik nog even verder met sergeant zijn.

Tot die donderdagavond. Al de hele dag probeer ik allerlei zaken uit: wachten tot ze zwijgen, hand in de lucht steken, boos zijn ... Ik begin even te twijfelen of ik nu eigenlijk wel vijftien jaar voor de klas sta, want ik voel me plots weer die startende leerkracht bij wie klasmanagement het grootste struikelblok is. Ik ga tussen mijn leerlingen zitten en leg ze uit dat het zo niet verder kan. Dat ik heel wat ideeën heb, veel leuke lessen in petto heb en veel leuke uitstappen met hen wil doen. Maar dat ik graag heb dat ze eerst naar mij luisteren en dan pas aan de slag gaan. Dat ze eerst moeten de opdracht proberen te begrijpen, vooraleer ze mij bestoken met de gekste vragen en antwoorden. Ik

spreek vanuit mijn gevoel en plots worden ze muisstil. Zou het ... ?

De volgende morgen adem ik diep in en uit vooral eer ik ze begroet in de klas. En wonder boven wonder, de eerste lessen tot aan de speeltijd verlopen onvoorstelbaar vlot. De instructie gaat goed, het zelfstandig werken gebeurt in stilte. Na de speeltijd is er ruimte voor een les rond hobby's. Ondanks hun enthousiasme proberen ze naar elkaar te luisteren. Ik beloon hen met het vervolg uit 'Het ei van oom Trotter', mijn persoonlijke favoriet.

Na de middag gaan we met klei en verf aan de slag, maar tegen drie uur is de klas weer piekfijn in orde en staan er een heleboel 'toffe peren' op de kast te blinken. Ik glunder en verwoord mijn gevoel: 'Wel, dit was een fantastische dag. Wat fijn dat jullie zo goed meewerkten.'

Vanaf die dag komt er weer ruimte vrij voor andere gesprekken in de leraarskamer. Ik kan weer genieten van hun gekke fratsen en uitspraken: 'Neen, doping is iets anders dan een doopsel.' Ik begin hen te kennen en zij mij. Ze voelen dat ik heel graag strooi met complimentjes, stickers en stempels. Het helpt. En ja, ze maken wel nog eens héél veel lawaai, maar ik voel het ... het schooljaar is nu écht begonnen. Laat die getallen tot 1000 maar komen, laat ons de zinsontleding samen ontdekken en we zijn helemaal klaar voor een dagje avontuur in het bos!

TEKST
Juf Drieke

BEELD
Adobe Images